

Vijf jaar EMDR Magazine

Tekst: Deana de Zwart Foto: Joost van Halm

Ter gelegenheid van het vijfjarig bestaan van EMDR Magazine, een tijdschrift voor en door de Vereniging EMDR Nederland, is er nu een speciale uitgave met 'The best of...'. Alle reden om in gesprek te gaan met de hoofdredacteurs Iva Bicanic en Ad de Jongh.

Ad, jij bent vanaf het begin betrokken bij EMDR Magazine. Sterker nog, jij bent in 1995 al begonnen met de voorloper van het Magazine, de EMDR-Nieuwsbrief, waarin gepubliceerde artikelen en ervaringen met betrekking tot EMDR stonden. Jij verstuurde toen zelf nog dikke, zelf gekopieerde exemplaren. Hoe kwam je ertoe om dat te doen?

"Ha, dat is de actievoerder in mij! EMDR was toen nog een nieuwe methodiek, en werd door de gevestigde orde met veel scepsis bekeken en niet geaccepteerd. Ik vond, gezien de mogelijkheden en kosteneffectiviteit van EMDR, dat getraumatiseerde patiënten er gewoon recht op hadden. Ik wendde mijn ervaring als voormalig kraker en milieuactivist aan en klom op elke barricade die ik tegenkwam, want EMDR moest een kans krijgen. In het begin was er nog geen vereniging maar een netwerk van enthousiaste therapeuten. Stiekem kopieerde ik dan op mijn werk de tientallen Nieuwsbrieven, niette die aan elkaar en stopte die in enveloppen om ze te versturen. Toen het netwerk begon te groeien, werd het echt te gek en sinds 2011 verloopt de verspreiding via drukkerij van Engelen."

Iva, jij bent vanaf editie drie van EMDR Magazine hoofdredacteur. Hoe is jullie samenwerking tot stand gekomen?

"We waren in 2012 allebei bestuurslid van de Nederlandstalige Vereniging voor Psychotrauma (NtVP), en we merkten dat we ons druk maakten over dezelfde dingen: misstanden en nieuwe ontwikkelingen. Dat schiep al snel een band. In 2013 ben ik in het bestuur van de VEN gekomen. Ad maakte daar ook al deel van

"Dan staat Iva wat eerder op en gaat Ad wat later naar bed."

uit, en kort daarna zijn we samen de hoofdredactie van EMDR Magazine gaan doen. In eerste instantie nog met het idee dat ik het van Ad zou overnemen, maar dat bleek niet haalbaar, want het is ontzettend veel werk om dit in je eentje, naast je gewone werkzaamheden, te doen. Bovendien is het heel stimulerend om het samen te doen."

Wat is de chemie tussen jullie?

Iva: "We denken op dezelfde manier. Als er in ons hoofd een knikkerbaan zou bestaan en je gooit er bij ons allebei een knikker in, dan volgt die hetzelfde pad. Daardoor kunnen we snel ideeën uitwisselen en komen we snel tot dezelfde conclusies."

Ad: "We hebben allebei een enorme *drive*. Als er problemen zijn, zitten we snel in de oplossingenmodus. Bovendien kunnen we altijd op elkaar rekenen, ook tijdens de dieptepuntjes."

Iva: "Een tijdje geleden werd er op de dag voordat het blad naar de drukker moest een artikel teruggetrokken. En we kunnen natuurlijk geen lege bladzijden aanleveren. Dan weten we van elkaar dat we dat samen oplossen, welke andere afspraken we ook hebben."

Ad: "Dan staat Iva wat eerder op."

Iva: "En gaat Ad wat later naar bed, en de volgende dag

ligt er een compleet magazine bij de drukker. We zijn er allebei op gericht om dingen goed, en op tijd af te maken. Al heb ik in Ad wel mijn meerdere gevonden. Ik dacht altijd dat ik bergen kon verzetten, maar sinds ik met Ad samenwerk, kijk ik met verwondering hoe onnavolgbaar veel hij doet.”

Hebben jullie ook een taakverdeling?

Ad: “De taakverdeling komt bij ons voort uit persoonlijke eigenschappen. Iva is supergoed in het bewaken van de grote lijnen en heeft veel aandacht voor menselijke aspecten. Daarom zit zij ook de redactievergadering voor. Bovendien heeft Iva een enorm geheugen. Zij weet precies wie wat doet en welke artikelen er nog binnen moeten komen, en ze kan als geen ander mensen motiveren.”

Iva: “Ad is heel geduldig in het geven van feedback op geleverde stukken en hij reageert heel snel.”

Ad: “Ja, ik werk altijd alles wat er binnenkomt op dezelfde dag nog weg, want ik weet dat de vragen en e-mails tijdens de volgende dag ook weer zullen binnenstromen. Dus ik reageer meestal als eerste, en daarna Iva. Samen met Dafna Zwarts, onze perfecte en creatieve beeldredacteur, zijn we inmiddels een geoliede machine. In het begin hadden we soms drie rondes bij de drukker nodig, voordat we allemaal tevreden waren over het blad; nu nog maar één. Tussendoor appen we heel veel met elkaar.”

Iva: “Dafna heeft veel oog voor detail. Dat het magazine in de loop van de tijd steeds mooier is geworden komt door haar, maar ook door de *drive* van Ad. Hij is voortdurend bezig met de vraag hoe het blad nog mooier kan worden.”

Als jullie terugkijken op vijf jaar EMDR Magazine, waarover zijn jullie dan het meest tevreden?

Ad en Iva: “Over de samenwerking met elkaar, met Dafna, met de redactie, en over het feit dat we een professionele eindredacteur hebben gevonden in Wieger Favier. Ook zijn we blij dat het magazine elke keer weer een beetje mooier wordt en dat er zoveel variëteit in de artikelen is. We merken dat het blad steeds meer bekendheid krijgt. Sinds 2015 zijn we ook op *social media* te vinden, via Twitter met vooraankondigingen van artikelen die gaan verschijnen en via Facebook als EMDR Magazine uit is. Die toenemende bekendheid uit zich ook in het feit dat we steeds vaker spontaan stukken ingestuurd krijgen van mensen uit het werkveld.”

Was het moeilijk om uit vijftien nummers van EMDR Magazine een ‘Best of...’ te maken?

Iva: “Ja, dat viel nog niet mee. We wilden graag een jubileumnummer maken dat interessant zou zijn voor onze eigen leden, maar ook voor mensen die het blad nog niet kennen. Daarbij komt dat de meest interessante ontwikkelingen uit de laatste nummers bij onze trouwe lezers al bekend zijn en de snelle ontwikkelingen in de discussies rondom bepaalde thema’s maakt dat sommige bijdragen intussen al weer wat achterhaald zijn. We willen natuurlijk vooral rekening houden met de wensen van onze lezers. Bij hen staan de intervisievragen en -antwoorden bijvoorbeeld hoog op de waarderingslijst. Ook de beschrijvingen van casuïstiek en van nieuwe ontwikkelingen worden altijd zeer gewaardeerd. Daar hebben we rekening mee gehouden. Het is dus een soort ‘*Favourites of...*’ geworden.”

Welke ontwikkelingen in de komende jaren verwachten jullie nog?

Ad: “Nu we met de VEN EMDR-therapie in Nederland goed op de kaart hebben gezet, is de volgende uitdaging om meer wetenschappelijk onderzoek te doen, waardoor behandelingen nog sneller en beter kunnen verlopen. Daar willen we met EMDR Magazine bovenop zitten. De komende vier à vijf jaar komen er veel resultaten van belangrijke, nu lopende studies beschikbaar, waaronder van drie gerandomiseerde studies naar de effectieve behandeling van vroegkinderlijke traumatisering en EMDR. Dit zal *nog* meer een fundering onder EMDR leggen. We willen mensen graag iets bijbrengen, maar het moeten niet alleen claims zijn.”

Iva: “Als mensen slechts iets vinden, zonder dat ze daar onderbouwing voor hebben, dan vinden ze Ad en mij op hun weg. We zijn tenslotte allebei onderzoeker. We zijn enthousiast over de vele ingezonden artikelen, maar letten daarbij altijd wel op of het gefundeerd is, of dat het een mooie N=1-studie is.”

Ad: “We zijn ook erg pragmatisch hoor. We weigeren zelden artikelen. We vinden het beiden ontzettend leuk om mensen met weinig schrijfervaring te coachen bij het schrijven van hun eerste artikel. Maar misschien wel de belangrijkste ambitie die wij met EMDR Magazine voor ogen hebben is dat het blad elk nummer nog aansprekender en gevarieerder wordt.”

Iva: “Wij gaan met hetzelfde enthousiasme door!” ■